

миссия и изпълнявалъ тая длъжностъ до закриванieto ѝ (1885 година). Въ това време Негово Блаженство Екзархътъ го поканилъ за дѣловодителъ по учебното дѣло въ Македония и Одринския вилаетъ, която длъжностъ изпълнява и днесъ. Въ време на учителствуванieto му въ Разградъ (1869 година) Д. Храновъ съ тамошнитѣ младежи е основалъ за първъ пѣтъ читалище, на което билъ избранъ за прѣдсѣдателъ и подъ надзора на което се намѣрвали селскитѣ училища тамъ. Прѣзъ двѣгодишното му учителствуванieto въ Видинъ билъ сѣщо прѣдсѣдателъ на тамошното читалище, което на свои сръдства е поддържало нѣколко селски ученици, които сж се учили въ Видинското класно училище, като имъ бѣше наело особена кѣща за живѣние. Прѣзъ 1868 година Д. Храновъ (заедно съ С. И. Попова) съставилъ първъ *Словаръ Француско-Българско-Турскы*, Руссе, 1868 г. Писвалъ е по разни въпроси въ списанията и вѣстникитѣ: „Знание“ (гледай 1875 година), „Училище“ (гледай 1871 год.), „Читалище“ (гледай 1870 г.), „Право“ (гледай 1866 година), „Напрѣдъкъ“ (гледай 1873 г.), „Стара-Планина“ (гледай 1876 година) и пр.

Ето какъ редактора обяснява потребата на единъ земледѣлчески листъ, какъвто е „*Ступангъ*“:

„Жалостни и тѣжни гласове са чуватъ на сѣкадѣ изъ отечеството ни, че сироманията и бѣдността отъ день на день се повече и повече растѣтъ помежду народа. Да ли ще се намѣри нѣкой, който да не е разбралъ още, че ние отъ година на година падаме матеріално! Но да се оплакваме и да казваме само, че сме сиромаси, че *алжшь-веришь* нѣмало, че добритѣ години сж минѣли, че Господъ си дигнѣлъ берекетя отъ насъ и много други такива, а да не премисляме за подобряванieto на вещественното си благосѣстоянieto, то ще рече, че ние сами не си желаемъ доброто. За да прѣдваримъ по голѣмото зло, що ни чака, и да сиремъ сироманіята, която е дошла до врата ни, изисква са да промислимъ за поправанieto на вещественното си благосѣстоянieto и обогатяванieto, отъ които зависи и унапреднуванieto ни въ умствено и нравствено отношенieto. „Земледѣлieto е майка на сичкитѣ искусства и на сичкитѣ богатства; то е темелъ, на който са зида вещественното благосѣстоянieto на една държава, на единъ народъ; то е най-гла-